

ten aanzien van Indië feitelijke steun te verlenen en waren de Verenigde Staten, Groot-Brittannië en Australië daartoe slechts in beperkte mate bereid. Sterker nog: deze drie mogelijkheden namen in het Nederlands-Indonesisch conflict in wezen de Republiek in bescherming. Dat was van evident belang telkens wanneer dat conflict in de Verenigde Naties aan de orde kwam. Er was maar één mogelijkheid die dan achter Nederland stond: België; Frankrijk, hoewel het in Indo-China aan vergelijkbare moeilijkheden het hoofd moest bieden, ging niet verder dan van begrip voor het Nederlandse standpunt te getuigen – ten gunste van Nederland maakte het eenmaal, nl. in de crisis na de Eerste Politionele Actie, gebruik van zijn vetorecht. Overigens stond Nederland in de Algemene Vergadering, waarin alle een-en-vijftig lidstaten één stem uitbrachten, alleen. Het Russische *bloc* had op het Nederlandse beleid altijd nog meer tegen dan op dat van de Republiek, Groot-Brittannië streefde naar een beëindiging van het conflict waarbij de Republiek in stand zou blijven, en de overige staten van het Britse Gemenebest waren (met uitzondering van Zuid-Afrika) evenmin pro-Nederlands, zij het dat er verschil kon zijn tussen de jegens Nederland uitgesproken onwelwillende houding van Australië en de welwillende van Canada. Een groot aantal Midden- en Zuidamerikaanse staten liet zijn houding van die van de Verenigde Staten afhangen en China tenslotte (het China van Tsjiang Kai-Tsjek) steunde de Republiek.

Dan de Veiligheidsraad. Hij telde vijf permanente leden en zes die er telkens voor twee jaar deel van uitmaakten. Van de permanente leden (de Verenigde Staten, Groot-Brittannië, Frankrijk, de Sowjet-Unie en China) was Frankrijk en van de niet-permanente België het enige dat niet in beginsel de Republiek in bescherming nam.¹

Men dient bij dit alles óók in het oog te houden dat in de jaren '45-'49 Nederland de enige mogelijkheid was die in conflict lag met (zo zagen de anderen het) een naar onafhankelijkheid strevende *staat* die de uitdrukking was van een anti-koloniaal streven – een staat die aanspraak maakte op erkenning door andere staten. Het *Vietminh*-gebied in Vietnam

¹ De regel was dat van de niet-permanente leden twee tot Latijns-Amerika behoorden, één tot Noord- en West-Europa, één tot het Britse Gemenebest, één tot de Arabische wereld en één tot het Russische *bloc*. Toen de Veiligheidsraad zich in '47 na de Eerste Politionele Actie met het Nederlands-Indonesisch geschil ging bezighouden, was België lid voor Noord- en West-Europa maar het werd per 1 januari '49, d.w.z. kort na het begin van de Tweede Actie, door Noorwegen vervangen dat een socialistische regering bezat die het Nederlandse optreden afkeurde. Voor het Britse Gemenebest was in '47 Australië lid van de Veiligheidsraad en in '48 en '49 Canada.